

зміст автономії українських ВНЗ повинні забезпечити подолання системних проблем, що накопичилися у вітчизняній системі вищої освіти. Серед найгостріших із цих проблем можна виділити: 1)Незбалансованість мережі ВНЗ. Вища освіта в Україні стала дійсно масовою, що не підкріплювалося збільшенням державних видатків до рівня, який гарантував би якісну освіту всім бажаючим її отримати. Таке збільшення державних видатків неможливе. Наразі постає питання про необхідність скорочення невиправдано великої кількості вищих навчальних закладів; 2)Високий рівень корупції. Введення системи ЗНО випускників шкіл, яке, поза сумнівом, є дуже позитивним процесом, знизило рівень корупції при вступі до ВНЗ, але корупція під час навчання набула майже неконтрольованих обсягів; 3)Низький рівень оплати праці викладачів та співробітників. Заробітна плата викладачів та працівників ВНЗ не досягала навіть середньої у промисловості, що провокує пошуки додаткових джерел доходів, у тому числі корупційних; 4)Ізоляція від міжнародної інтелектуальної спільноти. Брак фінансування наукової діяльності вищих навчальних закладів, обмеженість доступу до сучасної наукової літератури, старі наукові кадри, котрі не володіють іноземними мовами та сучасними засобами комунікації, «радянський менеджмент» призвели до втрати позицій університетських науковців України в міжнародному науковому співтоваристві; 5)Відрив викладання від сучасної науки. Розрив між навчальним процесом і науковими дослідженнями зумовлюється відсутністю ефективної системи підвищення кваліфікації викладачів вищої школи та відсутністю в більшості університетів необхідної науково-дослідної бази, яка з радянських часів залишається прерогативою науково-дослідних інститутів системи Національної академії наук України; 5)Повільні темпи та низька ефективність упровадження принципів Болонського процесу. Не завершено перехід на дворівневу систему ступенів вищої освіти (наявність освітнього рівня «спеціаліст»). Упровадження Європейської кредитно-трансферної системи (ECTS) та додатку до диплому міжнародного зразка (DS) не підвищили академічної мобільності українського студентства і не привели до визнання української вищої освіти за кордоном. Змістовні вимоги Болонського процесу підмінюються формальними нововведеннями, які невиправдано бюрократизують навчальний процес.

Отже, автономією вишого навчального закладу називають самостійність, незалежність і відповідальність вишого навчального закладу в прийнятті рішень стосовно розвитку академічних свобод, організації освітнього процесу, наукових досліджень, внутрішнього управління, економічної та іншої діяльності, самостійного добору і розстановки кадрів у межах, встановлених цим Законом;

Проблематика порядку внесення змін до Конституції України

Дмитрів Д.А., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук Лазаренко Л.А.

Тема є досить актуальною, так як порядок внесення змін до Конституції України є занадто недосконалим, та повернення до Конституції 2004 року не має значних покращень, так як: Україна

потребує відновлення демократичного конституційного порядку, але не на засадах Конституції 2004 року. Прихильники парламентсько-президентської форми правління чомусь вбачають причини порушення демократії та прав людини в Основному Законі 1996-го, а не в діях вищих посадовців, які ігнорували конституційні приписи й чинили всупереч принципу верховенства права. Не забуваймо, що перехід до парламентсько-президентської республіки у версії Медведчука – Симоненка – Мороза планувався як інструмент послаблення управління державою і засіб роздмухування конфліктів між різними гілками влади.

Україна може бути суверенною лише як держава національного типу, що функціонує і розвивається подібно до інших європейських національних демократій, як-от Франція, Польща, Німеччина, Чехія, Італія та ін. А розбудова Української держави неможлива без сильної президентської влади, справді представницького парламенту й дієвого уряду, здатних працювати в інтересах суспільства, а не олігархічних кланів. Конституційний лад у країні необхідно відновлювати, маючи на увазі, що порядок без демократії – це диктатура, а демократія без порядку – хаос.

Властивістю Конституції України є особливий порядок її прийняття, доповнення і зміни. Так, відповідно до ст. 154 Конституції України законопроект про внесення змін до Конституції України може бути поданий до Верховної Ради України Президентом України або не менш як третиною народних депутатів України від конституційного складу Верховної Ради України.

Законопроект про внесення змін до Конституції України, крім розділу I «Загальні засади», розділу III «Вибори. Референдум» і розділу XIII «Внесення змін до Конституції України», попередньо схвалений більшістю від конституційного складу Верховної Ради України, вважається прийнятим, якщо на наступній черговій сесії Верховної Ради України за нього проголосувало не менш як дві третини від конституційного складу Верховної Ради України. Законопроект про внесення змін до розділу I «Загальні засади», розділу III «Вибори. Референдум» і розділу XIII «Внесення змін до Конституції України» подається до Верховної Ради України Президентом України або не менш як двома третинами від конституційного складу Верховної Ради України і, за умови його прийняття не менш як двома третинами від конституційного складу Верховної Ради України, затверджується всеукраїнським референдумом, який призначає Президент України. Повторне подання законопроекту про внесення змін до розділів I, III і XIII цієї Конституції з одного й того самого питання можливе лише до Верховної Ради України наступного скликання. Конституція України не може бути змінена, якщо зміни передбачають скасування чи обмеження прав і свобод людини і громадянина або якщо вони спрямовані на ліквідацію незалежності чи на порушення територіальної цілісності України. Конституція України не може бути змінена в умовах воєнного або надзвичайного стану. Законопроект про внесення змін до Конституції України, який розглядався Верховною Радою України і закон не був прийнятий, може бути поданий до Верховної Ради України не раніше ніж через рік з дня прийняття рішення щодо цього законопроекту. Верховна Рада України протягом строку своїх повноважень не може двічі змінювати одні й ті самі

положення Конституції України. Законопроект про внесення змін до Конституції України розглядається Верховною Радою України за наявності висновку Конституційного Суду України щодо відповідності законопроекту вимогам статей 157 і 158 Конституції.

Проблеми впровадження ECTS в українських університетах

Назаренко Ю.В., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: кандидат психологічних наук, доцент *Остафійчук Т.В.*

Розвиток вищої освіти сучасної Європи та інших регіонів світу в значній мірі обумовлений Болонським процесом. Його мета і результат - створення до 2010 року Європейського простору вищої освіти (ЄПВО) та його подальше вдосконалення впродовж десятиріччя – до 2020 року. На сьогоднішній день до Болонського процесу приєдналося 47 країн. Цим вони взяли на себе зобов'язання із реформування систем вищої освіти.

Завдяки реформам, які проведено в країнах-учасниках Болонського процесу, в ЄПВО досягнуто більшої сумісності і порівнянності кваліфікацій (ступенів) на національному і міжнародному рівнях. Викликом для вищих навчальних закладів є розроблення профілів і змісту кваліфікацій з використанням основних інструментів, які стали загальноприйнятими у ЄПВО – Європейської кредитно-трансферної системи (ЄКТС), Національної рамки кваліфікацій, Додатку до диплома європейського зразка.

Зокрема, запровадження системи кредитів ЄКТС забезпечує прозорість програм навчання, полегшує визнання дипломів і кваліфікацій. При використанні ЄКТС в цілому європейська вища освіта стає більш відкритою, зрозумілою та привабливішою для студентів різних країн світу. Ефективне застосування ЄКТС в організації навчального процесу в університетах сприяє забезпеченню якості вищої освіти, дозволяє прозоро, відкрито і справедливо визнавати дипломи і кваліфікації вищої освіти випускників університетів в ЄПВО та інших регіонах світу, формувати накопичувальну систему кредитів при реалізації навчання впродовж життя.

На сьогоднішній день процес впровадження ECTS в Україні зазнав певних труднощів, зокрема, незважаючи на наявність необхідних нормативних документів, процес запровадження ECTS у повному обсязі та відповідно до його концептуальних засад є в незадовільному стані у більшості ВНЗ.

Проблеми використання ECTS як трансферної системи:

– Створення та не належне відображення на веб-сайтах університетів каталогів, курсів/інформаційних пакетів.

– Повнота та стиль відображення результатів навчання окремих модулів і програм віцілому.

– Некоректне оцінювання кредитного виміру модулів чи дисциплін. Методично неправильний підхід до визначення обсягу навчального навантаження, незалучення до цього процесу студентів. Практично завжди кредитний вимір дисциплін є результатом консенсусу між викладачами, які забезпечують дану навчальну програму.

– Неправильне використання шкали оцінювання ECTS.